

Sygn. akt II AKa 359/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Marek Motuk(spr.)

Sędziowie: SA – Anna Prokopiuk

SA – Marzanna A. Piekarska - Drązek

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2012 r.

sprawy C. S.

w przedmiocie odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Okręgowego W. –. P. w. W.

z dnia 19 lipca 2012 r.

sygn. akt V Ko 218/09

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2009 roku C. S. złożył wniosek o zasądzenie na jego rzecz kwoty 200.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie oraz kwoty 200.000 zł za przedłużanie tegoż tymczasowego aresztowania przez niewłaściwy sąd.

Sąd Okręgowy W. –. P. w. W. wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r. oddalił wniosek obciążając Skarb Państwa kosztami postępowania.

Wyrok powyższy zaskarżył w całości pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając mu mające wpływ na treść orzeczenia naruszenie art. 552 § 4 k.p.k. polegające na przyjęciu, iż w niniejszym przypadku odszkodowanie nie należy się pomimo faktu, iż „niewątpliwa niesłuszność” stosowania tymczasowego aresztowania w niniejszym przypadku winna być uznana za oczywistą choćby z faktu, iż takowa ocena wypływa jednoznacznie z orzeczenia uchylającego powyższy środek zapobiegawczy, przytoczonej tamże argumentacji, jak również przyjęcie, że środek ten zastosowano zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, a co za tym idzie na bezzasadnym oddaleniu wniosku o odszkodowanie wskutek uznania, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy nie było niesłuszne.

Opierając się na przytoczonym wyżej zarzucie skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie w całości wniosku wnioskodawcy, bądź też jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja pełnomocnika nie zasługuje na uwzględnienie.

Wprawdzie pełnomocnik trafnie powołał w uzasadnieniu apelacji pogląd Sądu Najwyższego zawarty w uchwale z dnia 15 września 1999 r. (I KZP 27/99, OSNKW 1999, Nr 11 – 12, poz.72), zgodnie z którym „niewątpliwie niesłusznym, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. jest także tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów Rozdziału 28 Kodeksu postępowania karnego oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego powodujące dolegliwość, której nie powinien doznać w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie.”

Sąd I instancji słusznie jednak stwierdził, iż sytuacja taka nie miała miejsca w niniejszej sprawie, albowiem w dacie wydawania przez Sąd Rejonowy postanowień o przedłużeniu tymczasowego aresztowania w okresie od 17 listopada 2007 r. do 30 czerwca 2008 r. możliwość taką przewidywał art. 263 § 3 k.p.k.

Dopiero w wyroku z dnia 10 czerwca 2008 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 263 § 3 k.p.k. w zakresie, w jakim do dwuletniego okresu maksymalnego stosowania tymczasowego aresztowania do chwili wydania pierwszego wyroku przez sąd I instancji nie wlicza okresów, w których tymczasowo aresztowany odbywa równocześnie karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie, dopuszczając do przedłużenia tymczasowego aresztowania na okres ponad dwóch lat przez sąd I instancji na zasadach ogólnych, jest niezgodny z art. 41 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 2 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu powyższego wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził jednakże, iż „respektuje kompetencje sądów do dokonywania wykładni przepisów prawnych na użytek ich stosowania. Jednakże przepisy te mogą stać się również przedmiotem kontroli sprawowanej przez Trybunał i jako takie wymagać jego oceny. Trybunał w swoim orzecznictwie kieruje się generalną zasadą respektowania jednolitej wykładni badanego przepisu utrwalonej w orzecznictwie sądowym, zwłaszcza w orzeczeniach najwyższych instancji sądowych (Naczelnego Sądu Administracyjnego czy SN). Dlatego niejednokrotnie podkreślał, że nie ocenia prawidłowości wykładni przepisów dokonywanej przez sądy lub inne organy stosujące prawo (zob. wyrok z 27 października 2004 r., sygn. SK 1/04, OTK ZU nr 9/ (...), poz. 96). Skoro jednak rzeczywista treść wielu przepisów prawnych formułuje się dopiero w procesie ich stosowania, to przy kontroli konstytucyjności jako punkt wyjścia **Trybunał przyjmuje takie ich rozumienie, jakie funkcjonuje powszechnie w orzecznictwie sądowym. Jeśli zaś interpretacja danego przepisu znalazła jednoznaczny i autorytatywny wyraz w orzecznictwie SN bądź Naczelnego Sądu Administracyjnego, to należy uznać, że przepis ten w praktyce nabrał takiej właśnie treści, jaką odnalazły w nim najwyższe instancje sądowe** (zob. wyroki TK z: 8 maja 2000 r., sygn. SK 22/99, OTK ZU nr 4/2000, poz. 107; 6 września 2001 r., sygn. P 3/01, OTK ZU nr 6/2001, poz. 163; 28 stycznia 2003 r., sygn. SK 37/01, OTK ZU nr 1/ (...), poz. 3; 9 czerwca 2003 r., sygn. SK 12/03, OTK ZU nr 6/ (...), poz. 51; 27 listopada 2007 r., sygn. SK 18/05, OTK ZU nr 10/ (...), poz. 128).

W niniejszej sprawie mamy do czynienia z opisaną wyżej sytuacją, a zatem Trybunał uznaje swą właściwość do kontroli zakwestionowanej normy w takim kształcie, w jakim funkcjonuje ona w powszechnej praktyce orzeczniczej.”

W świetle powołanego wyżej stanowiska Trybunału Konstytucyjnego nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, iż przedłużanie tymczasowego aresztowania przez Sąd Rejonowy w stosunku do C. S., wbrew argumentacji skarżącego, nie stanowiło naruszenia przepisów Rozdziału 28 Kodeksu postępowania karnego, a więc dokonywane było przez sąd właściwy rzeczowo.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego został ogłoszony w Dzienniku Ustaw dopiero w dniu 23 czerwca 2008 r. i od tej daty przestała „obowiązywać dotychczasowa norma wyinterpretowana z art. 263§ 3 k.p.k. w zakresie wskazanym

w sentencji (...), zaś orzeczenie Trybunału umożliwiało sądom zastosowanie wykładni zakwestionowanego przepisu k.p.k. w sposób zgodny z Konstytucją” (fragment uzasadnienia wyroku).

Sąd I instancji słusznie zatem stwierdził, iż tymczasowe aresztowanie stosowane wobec wnioskodawcy w okresie od 17 listopada 2007 r. do 30 czerwca 2008r. było zgodne z obowiązującymi wówczas przepisami prawa.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny orzekł o utrzymaniu zaskarżonego wyroku w mocy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych uzasadnione jest treścią art. 554 § 2 k.p.k.